

Bohoslužby v Zábřehu 13.května 2021

Mk 16, 15-20

Milé sestry, milí bratři, jak se v lidském životě projeví setkání se vzkříšeným Pánem? Asi by se dalo říct, že přeci různými způsoby. Ve svém nitru člověk cítí velikou radost, má dojem, jakoby mu spadl ze srdce obrovský kámen, asi takový, který přikrýval vchod do Ježíšova hrobu. Přichází pocit svobody od mnoha obav a strachů, které dokázaly znepříjemnit každou krásnou chvíli, komplikovat běžný den pod sluncem. Jistě si dovedeme představit pocity učedníků, kteří se s Ježíšem po jeho vzkříšení setkali. Nejde jen o překvapení, že přišel přes zavřené dveře, ale právě ten pocit úlevy, že všechno je zase jak má být. Trauma, které vyvolalo přibití na kříž, je pryč, do života se může vracet radost. Ovšem setkání Ježíše s učedníky nekončí smíchem, bujarým veselím nad tím, že teď to nejhorší máme už za sebou a můžeme myslet na jiné věci. Setkání Ježíše s učedníky tvoří předěl, znamená nový začátek. Událost vzkříšení, která se zdá být vrcholem Ježíšova příběhu, je počátkem příběhu Ježíšových učedníků, počátkem cesty evangelia.

Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. Co se v těchto slovech skrývá? Tři důležité věci, z nichž ta nejpodstatnější se nachází uprostřed – kažte. Kázání je něco, co dnes spojíme spíše s farářem, nebo nějakým duchovním. Kázání slova Božího má přece svá pravidla, své předpoklady. Jenže Ježíš to říká všem svým učedníkům jako celku. Kázání není odborný výklad Písma nebo přednáška. Kázat znamená vlastně ohlašovat, něco sdělovat. Svým způsobem má kazatel blíže k novináři než učiteli. Něco se dověděl, něco prožil a nemůže jinak, než o tom mluvit. Kázat tak znamená, nenechat si věci pro sebe, ale dát je ve známost. Často všichni kážeme, když mluvíme o tom, jak úžasné služby nabízejí kde která zařízení, jak dobré zboží mají v tom kterém obchodě. Včera jsem ochutnal vynikající víno, určit ho musíš také ochutnat. Když to trochu nadnesu, nemáme s tímto bodem Ježíšova poslání zas takový problém. Kázat nám celkem jde. Takže se zdá, že ten výraz uprostřed, ten, který se tváří nejdůležitěji a zdá se nejtěžší, je ve své podstatě jednoduchý a skoro až přirozený.

Jednoduchost a přirozenost se týká i druhé důležité věci – chození. Jít a kázat jsou dvě vzájemně propojené činnosti. O tom, že někam jít, vyrazit do světa kolem nás, není nic složitého, o tom asi není třeba pochybovat. Nežijeme v uzavřeném světě, ale máme všude dveře otevřené. Zajdeme do obchodu, do práce, za svými známými, jedeme na dovolenou či jdeme na výlet. Konáme pohyb do celého světa zcela účelně a přirozeně. Takže poslechnou Ježíšovo jděte do celého světa, to vlastně není nic divného, nic nespílitelného. Mohli bychom si

odškrtnout, že to také celkem v pohodě plníme. A to dokonce i ve spojení s tím kázáním. Nesedíme doma, ale jdeme na nějakou párty a už tam kážeme: Víš, co se mi normálně včera stalo? Víš co bylo nového v práci? Představ si, jak velké porce dávají v tom bistru za rohem. Zvláštní, že nás nenapadne sedět doma, mít z obýváku informační kancelář a čekat, až se nás někdo na něco zeptá.

Jít a kázat tedy nedělá moc problémy. Jde to samo snadno. Popravdě, tím důležitým je až ta třetí věc. Schválně jsem ji nechyl na konec, i když se nabízela hned u toho kázání. Jedná se o evangelium. V překladu to znamená dobrou zprávu. Pravda, to, že můžeme někde něco ušetřit, získat cosi kvalitního, jsou svým způsobem také dobré zprávy. Rozhodně lepší, než ty různé zvěsti o lidských neštěstích. Ty jsou sice zajímavé, jsou to ty žhavé novinky, které rádi předáme dál, ovšem tak nějak cítíme, že když je jich moc, tak to člověku neprospívá. Potřebujeme spíše takové zvěsti, které nás povzbudí, dobře naladí, udělají radost. A každého potěší, když takovou zprávičku může druhým přinést.

Viděno v takové obecné rovině je třeba říct, že si nevedeme tak špatně. Jenže asi cítíme, že Ježíš to s tím kázáním evangelia myslel trochu jinak. Nejde o nějaké každodenní maličkosti, zajímavosti. Zvěst evangelia se dotýká hodně velkých a důležitých témat lidského života. Proto může někdy působit i dost rozporuplně. Jen se nad tím zamysleme. Z evangelia, které zvěstujeme, přece mimo jiné zaznívá, že Ježíš umřel a už tu není. Brát něco takového jako dobrou zprávu hraničí s neúctou a neslušností. Aby toho nebylo málo, mluvit o vzkříšení taky moc nepomůže, protože si asi mnohý řekne, že jsme nejen neuctiví, ale ještě i blázni.

Evangelium vypadá celkem jednoduše, ale asi stojí za zamyšlení, co je jeho podstatou, jádrem, co to vlastně máme kázat všemu stvoření? Kříž, prázdný hrob i Ježíšův odchod k Otci se neudály jen tak z ničeho nic. Ježíš s tím poselstvím posílá ty, kteří tři roky naslouchali jeho kázání, sledovali jeho činy, poznali, kým je. Toto je nesmírně důležité. Evangelium mluví o celém Ježíšově životě, protože celý jeho život se nás týká. Porážka smrti, šance obstát před Bohem na posledním soudu, věčný život, to jsou výhledy plné naděje, ujištění o tom, kde má naše cesta cíl. Ovšem ta cesta má i svůj průběh, nějak se naplňuje. Ježíš není útěchou, která by říkala, že jednou, až se naplní čas, bude líp, protože v tom novém království nám drží místo. Líp je přece již tehdy, když se stane naším Pánem. Tak jako to bylo u učedníků. Přece nejde přehlédnout, jak se i jejich život změnil, když Ježíše přijali jako Pána. Náš pobyt na této zemi není výchovným táborem, který nás připravuje pro věčnost. Náš pobyt zde je Božím záměrem, Božím darem, který právě díky Ježíši můžeme naplno rozvinout, smysluplně naplnit. Ježíš se nás jako Pán neujme až naposledy vydechneme. No se nás ujímá už nyní. Proto je tak důležité poznat jeho dílo, nést jeho slova. Zvěst evangelia tedy můžeme znít, že náš život není jen čekárnou na smrt. Má svou krásu a Ježíš nám ukazuje způsob, jak ji nejen objevit, ale i naplnit.

O dobrých zprávách máme asi své představy. Bývá to něco, co potěší, příjemně pohladí. Ovšem dobrá zpráva také může být ta, která člověka někam posune, v něčem mu pomůže. Proto evangeliem můžeme označit i zvěst, která říká, že jsme hříšníci, že nejednáme moc hezky, dokážeme být zlí a všelijak pyšní, falešní, povrchní. Ono je přeci jen lepší, když se člověk dokáže zamyslet, když dojde k závěru, že je sice lump, ale dá se s tím něco dělat, než když dává najevo, že je dokonalý a touží to dokazovat všem za každou cenu. Ježíš ve své zvěsti navazoval na Jana Křtitele, proto začínal u pokání, obrácení, přijetí milosti, poznání, jak tato milost mění lidský život. Bez něj bychom se báli uvažovat o sobě způsobem, že nám mnoho chybí k dokonalosti, protože bychom bez něj nenacházeli možnosti, jak na tomto stavu něco změnit. Evangelium je dobrá zpráva v tom smyslu, že nám dává příležitosti, jak poznat své skutečné já, jak nahlédnout na svůj život bez nějakých růžových brýlí. Nemusíme se takového pohledu bát, nemusíme se bát pravdy, protože tyto věci nám nejsou zjeveny k naší ostudě, ale k naší záchraně. V tom je tedy síla evangelia. I věci nepříjemné jsou dobré, protože od nich začíná cesta k životu.

Setkání se vzkříšeným Pánem se projeví v lidském životě nejen velkou radostí, ale také tím, že toto setkání bychom rádi dopřáli jiným lidem. Přeci se snažíme předat mnoho informací o dobrých věcech, které nás potkaly, právě proto, aby mohly pomoci i někomu jinému. Dokážeme to u značek zboží, u doporučení různých služeb. Jistě by mělo být přirozené dokázat to i u Ježíše. Setkání se vzkříšeným Pánem není zase taková věda. Četli jsme, jak působení učedníků Pán potvrzoval různými znameními. Odešel ke svému Otci, aby zůstal v jednání svých učedníků. To je úžasné. Celé generace tak mohou prožívat to, co stálo na počátku. Můžou se setkávat se slovem, které změní jejich život, můžou pocítit, jak se jich dotýká Boží moc, když najednou vidí sami sebe v novém světle. Možná se už nepotkáme s tolika zázraky, jako první generace, která viděla Ježíše i skutky jeho apoštolů. Není to taková pastva pro oči. Přesto se Boží jednání v našem světě nedá přehlédnout, nedá se přehlédnout, že ti, kdo se Bohu odevzdali, jsou nějakí jiní, jejich život je jiný, plný menších i větších zázraků.

Měli bychom jít a kázat evangelium. Jít do světa nemusí značit misii na druhém konci zeměkoule. Možná stačí jen opustit svou ulitu, otevřít se těm, kteří se kolem nás pohybují spíš po špičkách, protože nevědí, co si o nás myslet. I samotná zvěst nemusí být dechberoucím teologickým dílem, ale stačí slovo od srdce, která dává pocítit zájem, přijetí, snahu o prolomení bariér. A samotné evangelium? Možná jsi největší lump na světě, ale to se dá změnit, protože Bůh tě má rád, což se nikdy nezmění.

Pane Ježíši, tvé slovo nás změnilo. A může změnit mnoho dalších, když je uslyší. Prosíme za odvahu, abychom v setkání s tebou neviděli vrchol našeho putování, ale počátek zvěstování tvého evangelia.

Bohoslužby 13.května 2021

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 03 Leden 2023 09:44 -

Amen.